

Weet jij dat niet?

'Ploep!'

Taco gooit een stuk appel in de pan.

Hij pakt nog een appel en snijdt die doormidden.

En dan nog een keer.

Nu liggen er vier stukken op de plank.

Voorzichtig haalt hij het klokhuis eruit

en legt het opzij.

'Ploep, ploep.'

Cato kijkt op.

'Waarom zeg je steeds 'ploep'?''

'Gewoon. Ik vind het een leuk woord.

Het klinkt bijna als een vies woord,

maar dat is het toch niet.'

'Ha ha', lacht Cato.

'Zo'n woord ga ik ook verzinnen.'

Mama komt de keuken in.

Sam loopt met haar mee.

Sam is de hond van Taco.
Mama draagt haar groene jas.
Die doet ze altijd aan als ze werkt.
Taco's moeder is dieren-arts.
En Taco's vader ook.
'Jullie zijn goed bezig', zegt mama.
'Er komt zo nog iemand op mijn spreekuur.
Haar poes is ziek.
Daarna ben ik klaar.
Dan kunnen we een appel-taart bakken.'
'Ja!' juicht Cato.
'Wist ik al', zegt Taco.
Mama aait Sam.
'Kom, Sam.
Jij mag even in de bij-keuken.'

Cato mag schillen.
Ze klemt een appel in het apparaat.
Het mesje raakt de schil van de appel.
Dan begint ze te draaien.
Eerst langzaam.
Dan sneller.
De schil wordt een krul.

De krul wordt langer en langer.

Het lijkt wel een slinger!

Het puntje van Cato haar tong komt tussen haar lippen.

Ze draait door tot aan het eind.

‘Gelukt!’

‘Wat is gelukt?’ wil Taco weten.

‘De schil is niet gebroken!’

Ze pakt de schil op,

houdt hem trots omhoog en ...

dan breekt hij.

Taco grijnst.

'Nu heb je er twee', zegt hij.
'Dat maakt toch niks uit?
We brengen ze straks toch bij Kar.'
Cato laat de schil naast de appel vallen.
'Bij Kar? Wie is dat?'
Taco legt het mes neer.
'Weet je dat nog niet?'